

Arrest

nr. 236 396 van 4 juni 2020
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Kosovo opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader en/of haar ex-partner, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

3.2.1 Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gedane vaststellingen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In casu blijkt dat verzoekster in Kosovo nooit bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten naar aanleiding van de problemen met haar vader en ex-partner. Het doel van een klacht bij de politie is nochtans het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Zoals blijkt uit de pertinente vaststellingen gedaan in de bestreden beslissing, brengt verzoekster, die

gedurende 10 jaar werkzaam was in een bruidsboetiek en nog twee maanden verbleef bij een vriendin in Gjilan, hiertoe geen verschoningsgronden aan.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij zich, gezien haar psychische problemen (last van angstaanvallen), in een kwetsbare positie bevond en de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal hier geen afdoende rekening mee heeft gehouden, komt zij niet verder dan gratuite beweringen. Uit niets blijkt noch toont verzoekster aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met verzoeksters profiel. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst er op dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij niet in de mogelijkheid zou geweest zijn in Kosovo hulp te vragen aan de Kosovaarse autoriteiten. Ook uit de door verzoekster neergelegde brieven van haar psycholoog en sociaal assistent blijkt niet dat haar problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren. Verzoeksters psychische problemen zijn niet voldoende om haar nalaten tot het inroepen van bescherming te rechtvaardigen. Verzoekster was bovendien gedurende 10 jaar werkzaam in een bruidsboetiek en vond de laatste twee maanden voor haar vertrek naar België onderdak en ondersteuning bij een vriendin in Gjilan.

Uit niets blijkt en verzoekster maakt, gelet op haar totale nalaten haar problemen bij de Kosovaarse autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet in concreto aannemelijk dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet concreet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Bovendien blijkt uit de informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen (COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 10 juli 2018). Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Uit diezelfde informatie blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten zich bewust zijn van de problematiek van huiselijk geweld en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en inspanningen leveren om huiselijk geweld, waarop nog steeds een groot maatschappelijk taboe rust, te bestrijden. De door verzoekster bijgebrachte en minder actuele informatie aangaande huiselijk geweld en de aanwezige corruptie in Kosovo, vermag niet aan te tonen dat de analyse in de bestreden beslissing, niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.2.2. Waar verzoekster aanvoert dat het voor haar ondenkbaar is om naar Kosovo terug te keren daar dit land synoniem staat met gewelddadigheden, spanningen, intimidaties en vervolgingen, gaat verzoekster eraan voorbij dat zij niet aantoonbaar is dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten voor haar aangevoerde problemen met haar vader en/of haar ex-partner. Er zijn derhalve goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Waar verzoekster hekelt dat verweerder de situatie van alleenstaande vrouwen in Kosovo niet nader onderzocht heeft, wijst de Raad erop zij enkel een vrees uit voor vervolging door haar vader of haar ex-partner. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij andere redenen heeft opgegeven waarom zij niet naar Kosovo terug kan. Bovendien was verzoekster gedurende 10 jaar werkzaam in een bruidsboetiek en vond de laatste twee maanden voor haar vertrek naar België onderdak en ondersteuning bij een vriendin in Gjilan. Het loutere feit alleenstaand te zijn, betreft een probleem van socio-economische aard en valt niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

Waar verzoekster verwijst naar haar psychologische problemen, die noch door het CGVS noch door de Raad in twijfel worden getrokken, toont zij niet aan dat zij in haar land van herkomst niet de nodige zorg

zou kunnen krijgen zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing aangeeft, een motief dat niet wordt betwist.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 22 mei 2020 volhardt in haar vluchtrelaas en haar argumentatie zoals ontwikkeld in haar verzoekschrift summier herneemt.

Verzoekende partij benadrukt dat zij slachtoffer geweest is van huiselijk geweld en brengt het rapport van OSAR van 7 oktober 2015 betreffende het geweld dat vrouwen in Kosovo hebben ondergaan, nogmaals onder de aandacht. De Raad wijst erop dat dit gegeven op zich niet betwist wordt. Echter heeft verzoekende partij, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing en voornoemde beschikking, niet aannemelijk gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader en/of haar ex-partner, of bij eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Er zijn derhalve goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verder benadrukt verzoekende partij haar fragiele psychische toestand en de kwetsbare toestand waarin zij zich bevindt. Zij voegt bij de pleitnota een rapport van haar psychiater dat haar kwetsbaar profiel bevestigt en een getuigenis van haar ouders.

Het psychiatrisch attest van 17 mei 2020 vermag de in de beschikking opgenomen grond niet in een ander daglicht te plaatsen. Dit nieuw attest bevestigt nog maar eens de psychische problemen van verzoekende partij, dat zij psychologische begeleiding krijgt, en zij medicatie krijgt. Uit dit attest blijkt echter niet dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op haar algemeen functioneren en dat zij, die naar een voor haar vreemd land gereisd is om er bescherming te verkrijgen en in staat was voor het CGVS te vertellen wat haar overkomen was, niet in staat zou zijn om beroep te doen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst voor de door haar aangevoerde problemen met haar vader en/of haar ex-partner. Verzoekende partij was bovendien gedurende 10 jaar werkzaam in een bruidsboetiek en vond de laatste twee maanden voor haar vertrek naar België onderdak en ondersteuning bij een vriendin in Gjilan. Waar de attesterende psychiater schat dat een beschermingsstatus voor verzoekende partij noodzakelijk is daar de PTSD ten gevolge van de in het verleden ondergane traumatische gebeurtenissen, dreigt te worden gereactiveerd in geval van terugkeer met een suïcidaal risico als gevolg, wijst de Raad erop dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij in Kosovo, omwille van redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen voor haar psychische problemen. Dient benadrukt dat medische en/of psychische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van de door haar ingeroepen psychische problemen dient verzoekende partij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

In de in de pleitnota gevoegde verklaringen van de ouders van verzoekende partij, getuigen haar ouders dat hun dochter, verzoekende partij, is uitgesloten van de familie sinds zij de eer van de familie heeft geschaad en wensen zij de Belgische autoriteiten mee te geven dat hun dochter haar leven in gevaar is

in geval van terugkeer naar Kosovo daar zij niet weet waar ze heen moet. De Raad wijst erop dat verzoekende partij een volwassen vrouw is die tewerkgesteld was in haar land van herkomst en zij in augustus 2018 het ouderlijk huis verliet en bij een vriendin ging wonen. Niets verplicht verzoekende partij terug te keren naar haar ouderlijk huis. Daarenboven, wordt de conclusie van de beschikking, met name *“Waar verzoekster aanvoert dat het voor haar ondenkbaar is om naar Kosovo terug te keren daar dit land synoniem staat met gewelddadigheden, spanningen, intimidaties en vervolgingen, gaat verzoekster eraan voorbij dat zij niet aantoon dat zij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten voor haar aangevoerde problemen met haar vader en/of haar ex-partner. Er zijn derhalve goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*, niet weerlegt of ontkracht.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking⁵ aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS